

N:o 22.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till lag angående ändring i vissa delar af 22 kap. 6 och 7 §§ byggningabalken; gifven Stockholms slott den 10 februari 1893.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, vill Kongl. Maj:t, jemlikt 87 § regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga följande

Lag angående ändring i vissa delar af 22 kap. 6 och 7 §§ byggningabalken.

Härigenom varder, med ändring af hvad 22 kap. 6 och 7 §§ byggningabalken innehålla mot denna lag stridande, förordnad som följer:

Okynnes hund, som biter folk eller fä, må ej lös vara; anträffas sådan hund å område, hvaröfver hundens egare ej eger förfoga, må den af en hvar dödas.

Gör hund skada å hemdjur, skall skadan af egaren fullt gäldas.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevägen.

OSCAR.

Aug. Östergren.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 2 december 1892,

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve LEWENHAUPT,
Statsråden: herr friherre VON OTTER,
friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHIELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM,
friherre RAPPE.

Departementschefen statsrådet Östergren anmälde i underdånighet: Riksdagens skrifvelse den 18 maj innevarande år, deruti Riksdagen, på anförda skäl, anhållit, att Kongl. Maj:t ville låta utarbete och för Riksdagen framlägga förslag till skärpta bestämmelser, åsyftande att verksamt förebygga skada å hemdjur af annans hundskatur samt att, der sådan skada skett, egaren af det skadade djuret måtte erhålla full ersättning för skadan.

Efter att hafva redogjort för innehållet i Riksdagens skrifvelse yttrade departementschefen:

Det lär icke kunna förnekas att de i 22 kap. byggningsbalken meddelade bestämmelser öfverhufvud äro otidsenliga och förty lämpligen kunna, i den mån så ej redan skett, utbytas mot andra, som

bättre motsvara nutida förhållanden. Framför allt gäller detta om de föreskrifter i kapitlet, hvilka afse skada, som tillfogas hemdjur af hund; och de praktiska olägenheter, dessa föreskrifter visat sig medföra, torde vara alltför betydande för att medgifva uppskof med lagens ändrande i denna del, intill dess en fullständig revision af kapitlet i dess helhet kan vara vidtagen.

Vid uppställandet af nya bestämmelser i ämnet är i främsta rummet af vigt att tillse, att egare af hund, som gör skada, förpligtas att lemna *full* ersättning för skadan. Detta öfverensstämmer med de på andra områden gällande principer om skadestånd och torde äfven finnas i och för sig billigt och rättvist. Men lagstiftaren kan ej nöja sig allenast med ett dylikt stadgande. Svårigheten att, der skada af förevarande beskaffenhet uppstått, nöjaktigt utreda, huru skadan tillkommit och hvem för densamma skall ansvara, framkallar nemligen, såsom ock i Riksdagens skrifvelse framhållits, behovet att genom lagbestämmelser söka tvinga hundegare att hafva tillsyn öfver sina hundskatur, synnerligast öfver sådant, som visat sig argt och okynnigt. Huru långt man i detta hänseende kan gå utan att träda hundegarnes intressen för nära, är ingalunda lätt att afgöra. Lagkomitén och lagberedningen utgingo emellertid i de af dem afgifna förslag till byggningabalk från den uppfattningen, att, sedan hund visat sig farlig — vare sig för människor eller djur — det tillkommer egaren att tillse, det hunden icke släppes lös utom egarens gård, vid äfventyr att enhvar saklöst eger döda hunden. Berörda uppfattning synes mig lemna en så tillfredsställande lösning af frågan, som förhållandena medgifva; och jag stärkes i denna min åsigt af den omständigheten, att ett af lagutskottet vid sistförflutna lagtima riksdag upprättadt förslag hvilat på enahanda grundval.

Då nämnda förslag, hvars förkastande af Riksdagen berodde på skäl, hvilka ej i frågans nuvarande läge torde inverka, jemväl synes mig i formelt hänseende tillfredsställande, har jag trott detsamma kunna läggas till grund för en blifvande lagstiftning i ämnet. Jag hemställer derföre i underdånighet, att Eders Kongl. Maj:t, för det ändamål 87 § regeringsformen omförmäler, täcktes infordra högsta domstolens utlåtande öfver följande

F ö r s l a g

till lag angående ändring af 22 kap. 6, 7 och 8 §§ byggningabalken.

Häri genom varder med ändring af hvad 22 kap. 6, 7 och 8 §§

byggningabalken innehålla mot denna lag stridande förordnadt, som följer:

Hund, som biter folk eller fä, må ej lös vara; finnes den utom egarens gård, hafve hvilken som helst våld att döda den. Hetsar man hund att göra skada, må hunden saklöst dödas, ändå att ingen skada sker. Gör hund skada å hemdjur, skall skadan af egaren fullt gäldas.

Till hvad föredraganden sålunda hemställt täcktes
Hans Maj:t Konungen, uppå tillstyrkan af statsrådets
öfrige ledamöter, i nåder lemna bifall.

Ex protocollo
Carl Boheman.

Utdrag af protokollet öfver lagärenden, hållet uti Kongl. Maj:ts högsta domstol fredagen den 20 januari 1893.

Andra rummet.

Närvarande:

Justitieråden: GLIMSTEDT,
HERSLOW,
SKARIN,
AFZELIUS,
ISBERG,
LINDBÄCK,
CLAËSON.

Sedan, jemlikt högsta domstolens beslut den 16 sistlidne december, det till högsta domstolen för afgifvande af utlåtande öfverlemnade förslag till lag angående ändring af 22 kap. 6, 7 och 8 §§ byggningsbalken emellan högsta domstolens ledamöter cirkulerat, så företogs ärendet nu till slutligt afgörande; varande berörda förslag bilagdt detta protokoll.

Justitierådet *Claëson* yttrade: Det i lagförslaget begagnade uttrycket *gård* torde vara för obestämdt och lätt gifva anledning till olika tolkningar. Samma uttryck förekommer i den svenska lagstiftningen i skilda bemärkelser. Såsom exempel härpå må erinras om stadgandena i 16 kap. 2 § jordabalken, 2 kap. 4 § byggningsbalken samt 11 kap. 12 och 14 §§ strafflagen. I hvilkendera af dessa bemärkelser ordet *gård* användes i lagförslaget framgår icke af detsamma. Gränskar man lagkomiténs och äldre lagberedningens förslag till 11 kap.

byggningabalken, hvarur det remitterade lagförslaget nästan ordagrant är hemtadt, befinnes att i samma kapitel nyttjas städse ordet *egor* utom i det fall, om hvilket nu är fråga, der ordet *gård* begagnas. Af dessa olika uttryck kan dragas den slutsatsen, att med ordet *gård* afses i lagförslaget hus jemte dertill vanligen hörande plan eller tomt, men icke hemman i dess helhet.

Om egare af hund utlemnad hunden åt annan till begagnande, torde hunden hos denne böra vara lika skyddad som hos egaren. Häraf följer enligt min mening, att bestämmelsen i lagförslagets första punkt bör utvidgas derhän, att den kommer att afse ej blott egarens gård utan jemväl gård, som innehafves af den, hvilken har hunden till begagnande.

I sammanhang med sistnämnda anmärkning anser jag mig jemväl böra fästa uppmärksamhet å tredje punkten i lagförslaget, der det stadgas att, om hund gör skada å hemdjur, skall skadan af egaren fullt gäldas. Denna skyldighet att gifva skadeersättning torde utsträckas äfven till den, som har hunden till begagnande, då skada sker; så att egaren till det af hunden sargade eller dödade hemdjuret må kunna med sitt skadeståndsanspråk vända sig mot hundens egare eller innehafvare, hvilkendera han helst vill. I såväl norska lagen af den 20 maj 1882 om ansvar för skada på bofä af hund som den i samma ämne sedermera den 14 maj 1886 i Norge utfärdade lag föreskrifves, att skada, som förvållas bofä af hund, skall ersättas af hundens egare eller besittare.

Beträffande lagförslagets formella sida synes det möta svårigheter, i synnerhet för den mindre lagkunnige, att, om förslaget i dess nuvarande form utfärdas såsom lag, urskilja hvad genom densamma blifvit upphäfdt af 22 kap. 6, 7 och 8 §§ byggningabalken och hvad af samma lagrum kvarstår såsom gällande. Till förebyggande af otydlighet härutinnan torde det vara lämpligt att lagförslaget och nämnda tre paragrafer sammanföras till ett helt, som inpassas i nuvarande 22 kap. byggningabalken, eller med andra ord att lagförslaget omarbetas derhän, att det kommer att innehålla förslag till ändrad lydelse af dessa paragrafer. Vidtages med lagförslaget en sådan förändring, synes, då man jemväl tager i betraktande öfverskriften till 22 kap. byggningabalken, något tvifvelsmål ej böra uppstå derom, att det hetsande, hvarom andra punkten i lagförslaget nu handlar, afser allenast hetsande af hund å hemdjur.

Justitierådet *Lindbäck* anförde: Enär ifrågavarande lagförslag icke lär afse annan skada än den, som af hund tillfogas eller kan föröfvas å hemdjur, men af stadgandet, att hund, som biter folk eller få,

ej må vara lös, möjligen skulle kunna dragas den slutföljd, att förslaget egde tillämplighet äfven i fall, då människor skadas eller sättas i fara att skadas af hund, torde, till förekommande af slik missuppfattning, orden »folk eller» böra utgå. Vidare och då ordet »biter» icke synes nog tydligt utmärka den dermed åsyftade mening, eller att hunden har för vana att bita, torde ett förtydligande jemväl i denna del erfordras.

Föreskriften, att, derest hund, hvarom i nyssberörda stadgande är sagdt, finnes utom egarens gård, hvilken som helst skall ega våld att döda djuret, synes kunna dels gifva anledning till stridiga meningar om hvad med ordet »gård» rätteligen må förstås, helst detta ord i gällande lag är använt i flere olika bemärkelser, dels ock understundom i tillämpningen medföra oförskyldt lidande för hundens egare. Denne skulle nemligen härigenom blifva utsatt för äfventyret, att hunden, så snart han befunde sig utom egarens gård, saklöst finge dödas, äfven om han anträffades å område, der ringaste tillfälle att förfölja eller skada hemdjur icke gäfves, eller ock egaren genom hundens förseende med munkorg eller annorledes förebyggt, att den kunde göra skada. Att i dylika fall omförmälda vidsträckta rättighet till dödande af hunden skulle åt okynnet och skadebegäret lemna allt för fritt spelrum, lärer svårligen kunna bestridas. Giltiga skäl torde därför vara för handen att i lagförslaget dels närmare angifva rätta betydelsen af ordet »gård», dels ock inskränka ifrågavarande tillåtelse i afseende å dödande af hund till de händelser, då antingen hunden verkligen skadar annans hemdjur eller ock grundad anledning att befara dylik skada förefinnes.

Deremot synes mig kunna med fog ifrågaställas, huruvida icke i lagförslaget lämpligen borde inflyta föreskrifter, gående ut derpå, att den, hvars hemdjur förföljes eller skadas af hund, finge, ehvad hunden har för vana att bita få eller icke, upptaga honom, med skyldighet för hundens egare att inom viss kort tid efter derom erhållen underrättelse gälda värdet af skada, som hunden må hafva föröfvat, jemte godtgörelse för dess underhåll och vård, vid äfventyr, att hunden eljest förverkades till den, som honom upptagit; och kunde måhända vid dessa föreskrifters affattning i tillämpliga delar tjena till ledning hvad som i kongl. förordningen den 21 december 1857 finnes stadgadt angående intagande af kreatur, som oloffigen inkommit å annans egor.

Hvad angår bestämmelsen, att, om man hetsar hund att göra skada, hunden må saklöst dödas, ändå att ingen skada sker, torde, till ernående af större tydlighet, emellan orden »skada» och »må» böra införas orden »å hemdjur». I öfrigt anser jag mig vid ifrågavarande bestämmelse, hvilken lärer hafva till syfte allenast att afvärja möjligen

inträffande skada, böra erinra, att då hundens hetsande icke sällan torde kunna ega rum under sådana omständigheter, att någon skada deraf uppenbarligen icke kan följa, ett tillägg, innefattande undantag för nu antydda fall från rättigheten att döda hund, synes vara af behof påkalladt.

I fråga slutligen om ersättning för skada, som hund gör å hemdjur, uppställer förslaget såsom ovilkorlig regel, att skadan skall gäldas af hundens *egare*. Ersättningsskyldighet måste visserligen drabba denne för skada, som timar, medan hunden är under hans egen vård eller i annans, som innehar djuret blott för egarens räkning. Men då hunden är öfverlåten åt tredje man till sjelfständigt bruk, exempelvis på grund af lån eller lega, och sålunda är i annans besittning, torde det näppeligen stå tillsammans med de för gäldande af skadestånd i allmänhet antagna grunder att ålägga hundens *egare*, som i nämnda fall är urständsansatt sjelf om hunden hafva tillsyn, ansvarighet för skada, som till följd af underlåtenhet i afseende å hundens vårdande eller eljest kan vållas af den, som har djuret i sin besittning. Med afseende härå torde förslaget böra upptaga såsom ansvarig för inträffad skada hundens *egare eller innehafvare*.

Justitierådet *Afzelius*, med hvilken justitierådet *Isberg* instämde, yttrade: Det synes mig kunna ifrågasättas, huruvida af verkligt behof må vara påkalladt att medgifva enhvar rätt att i annat fall, än när det sker för att värja person eller egendom, döda annan tillhörig hund. Om emellertid ett sådant undantag från eljest gällande rättsgrundsatser anses vara behöfligt, måste nämnda rätt bestämmas på ett sätt, som utesluter all osäkerhet angående dess omfattning och som icke åt illviljan och skadelystnaden öppnar alltför vidsträckt utrymme. I sådant hänseende synes mot det remitterade förslaget kunna anmärkas:

vid *första* punkten:

att tydligare bort utmärkas att hunden skall vara behäftad med *vanarten* att bitas;

att uttrycket »gård» är alltför obestämdt och jemväl, för den händelse, såsom väl rätteligen bör antagas, dermed åsyftas gårdsplats, alltför inskränkt;

att med *egare* bör i här omförmälda hänseende likställas annan, som har hunden i sin vård;

samt vid *andra* punkten:

att då af gällande lagbestämmelser otvetydigt synes följa att till

mötande af angrepp å person eller egendom, hvilket sker medelst hetsande af hund, må användas det våld — jemväl mot den hetsade hunden — som kan vara erforderligt, men det synes både obehöfligt och olämpligt att gifva enhvar ovilkorlig rätt att döda en hund, hvilken det faller någon in att hetsa till att göra skada, denna punkt torde böra utgå.

Den i tredje punkten stadgade ersättningsskyldighet torde med skäl kunna utsträckas till den, som utan att vara hundens egare har densamma i sin vård, så att den, hvilken lidit skadan, må ega söka sin ersättning af hvilkendera han helst vill.

Slutligen synes formen för den ifrågasatta lagstiftningen så till vida vara mindre lämplig, som förslaget icke tydligt angifver hvad af de i rubriken omförmälda äldre bestämmelser skulle komma att upphävas, ändras eller kvarstå oförändradt, utan i sådant afseende endast hänvisar till en jmförelse mellan samma lagrum och den föreslagna lagtexten.

Justitierådet *Skarin* fann, lika med justitierådet *Afzelius*, önskvärdt, att i den blifvande lagen tydligare än i förslaget blefve utmärkt i hvad mån stadgandena i 22 kap. 6, 7 och 8 §§ byggningabalken genom lagen ändrades; och instämde i hvad förut blifvit yttradt om behöfligheten att närmare angifva hvad med ordet »gård» i första punkten må afses.

Likaledes förenade sig justitierådet *Skarin* i justitierådet *Afzelii* yttrande derom, att med egare borde, i de afseenden första och tredje punkterna omförmäla, likställas äfven annan, som har hunden i sin vård.

För öfrigt fann justitierådet *Skarin* ej anledning göra annan anmärkning mot förslaget, än att — då, om detsamma oförändradt antoges, hundegares skyldighet att ersätta af hund föröfvad skada å menniskor och annan egendom än hemdjur torde blifva inskränkt till allenast de fall, då skadan kunde anses vara af egaren förorsakad eller vållad; men egarens skadeersättningsskyldighet lär böra vara lika vidsträckt, antingen skadan drabbat hemdjur eller annan egendom eller menniskor, — orden »å hemdjur» i sista punkten syntes böra utgå.

Justitierådet *Herslow* yttrade: Utgående från det enligt min åsigt fullt berättigade antagande, att med det i förslaget begagnade uttrycket »gård» förstås detsamma som tomtområde eller gårdsplats, anser jag, i likhet med hvad redan blifvit inom högsta domstolen anmärkt, att den i förslaget enhvar medgifna rättighet att, så snart en hund, hvilken

gjort sig känd såsom farlig, befinner sig utom egarens gård, döda densamma, är vidsträcktare än behovet kräver.

I slutet af förevarande lagförslag förekommer det stadgande, att i afseende å skada, som hund gör å hemdjur, hundens egare skall vara pliktig att gälda fullt skadestånd. Denna regel skulle enligt förslaget gälla i alla möjliga fall och således äfven om hundens egare, såsom alldeles okunnig om djurets vanart, vore utan all skuld till skadan och densamma följaktligen från egarens ståndpunkt vore att hänföra till ren våda. Ehuru stridande mot hvad för närvarande gäller i fråga om skadeståndsskyldighet i allmänhet, torde grundsatsen om hundegares ansvarighet äfven för sådan skada, som icke kan sägas vara af honom i egentlig mening vållad, visserligen ganska väl öfverensstämma med den nyaste tidens rättsuppfattning; men samma grundsats synes dock rimligen icke kunna genomföras utan alla undantag, utan torde fastmer kräva åtskilliga icke oväsentliga modifikationer. Sålunda skulle tillämpningen af berörda grundsats säkerligen te sig såsom en uppenbar obillighet i det fall, att hemdjurets egare sjelf varit vållande till skadan, t. ex. derigenom, att han olofligen släppt sitt djur på bete å mark, som var hundens egare enskildt tillhörig och der hunden vid tillfället befann sig; så ock i det fall att skulden till skadan uteslutande måste tillräknas tredje man, t. ex. af den anledning, att denne hetsat mot hemdjuret en hund, som eljest alltid visat sig fromsint.

I den händelse att en hund blifvit af dess egare öfverlemnad i annan persons besittning och vård, torde, såsom redan blifvit anmärkt, den senare böra likställas med egaren.

Frågan om behovet af en skärpt lagstiftning till beredande af godtgörelse för den egendomsförlust, hvarmed den boskapsegande allmänheten hotas från lösgående hundar, kan icke annat än leda tanken in på den minst lika viktiga angelägenheten att bereda skadestånd åt personer, som genom anfall af hund lida skada till helsa och arbetskraft. De paragrafer i 22 kap. byggningsbalken, hvilka den nu föreslagna lagen är afsedd att delvis ersätta, handla visserligen till allra största delen om skada å egendom; men den ena af dessa paragrafer, nemligen den åttonde, berör dock äfven skada å person genom att beträffande detta ämne hänvisa till vissa, numera upphädda stadganden i missgerningsbalken i 1734 års lag. Genom nämnde stadganden förklarades egare af hund, som gjort skada å någon människa, pliktig att åtminstone i någon mån upprätta skadan, äfven om han icke hade skuld dertill; men enligt vår nu gällande rätt svarar hundens egare icke för skada å person, med mindre den kan anses vara af honom

vållad. Att lagstiftaren skulle vårda sig mera om egendom än om person, synes icke väl stämma öfverens med vår tids uppfattning af människovärdet; och derföre torde, i händelse ansvarigheten för skada af hund skärpes i det i förslaget omförmälda afseende, densamma böra åtminstone i lika mån skärpas äfven i det andra.

Justitierådet *Glimstedt* instämde med justitierådet *Skarin*.

Ex protocollo
C. P. Hagbergh.

*Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet in-
för Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott fredagen den 10 februari 1893.*

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern **BOSTRÖM**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve **LEWENHAUPT**,
Statsråden: friherre **VON ESSEN**,
friherre **ÅKERHIELM**,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM,
friherre **RAPPE**,
CHRISTERSON.
Justitieråden: **HERSLOW**,
CLAËSON.

Departementschefen statsrådet **Östergren** anmälde i underdånighet:

6:o.

Högsta domstolens yttrande öfver det enligt statsrådsprotokollet öfver justitiedepartementsärenden den 2 december 1892 till högsta domstolen remitterade förslag till lag angående ändring af 22 kap. 6, 7 och 8 §§ byggningsbalken; och yttrade departementschefen:

»De inom högsta domstolen framställda anmärkningarne hafva föranledt mig att i förslaget vidtaga vissa ändringar. Så har för att tydligare utmärka, att hund, som i första punkten af förslaget omförmäles, skall vara behäftad med vanarten att bitas, användts det i gällande lag

befintliga uttrycket »okynnes hund, som biter folk eller få». I samma punkt har vidare uttrycket »utom egarens gård» ersatts med »å område, hvaröfver hundens egare ej eger förfoga». Den andra punkten i förslaget har utgått; en ändring, som jemväl måst föranleda jemkning i rubriken och ingressen.

Inom högsta domstolen har, vid första punkten af förslaget, anmärkts, att med egare borde i der omförmälda hänseende likställas annan, som har hunden i sin vård. Den sålunda uttalade åsigten kan jag dock, för min del, icke biträda. Hund, som har för vana att bita folk eller få, synes nemligen icke böra af egaren utlemnas till främmande person, då möjligheten, att hunden gör skada, derigenom icke oväsentligen ökas. Åtminstone torde lagstiftaren sakna hvarje anledning att godkänna ett dylikt utlemnande af okynniga, för människor eller djur farliga hundkreatur.

Jemväl vid tredje punkten af förslaget har erinrats, hurusom med hundens egare borde likställas person, som har hunden i sin vård, så att den, hvilken lidit skadan, berättigades att söka sin ersättning af hvilkendera han helst ville. Äfven i denna del tillåter jag mig att hysa en annan mening. Har den, i hvilkens vård hunden öfverlemnats, uppsåtligen, t. ex. genom hundens hetsande, eller genom oaktsamhet åstadkommit skadan, torde nemligen hans skyldighet att ersätta densamma vara obestridlig redan enligt nu gällande lag, och något behof att för sådant fall i detta sammanhang meddela särskildt stadgande förefinnes ej. För det fall deremot, då dylikt förvållande ej föreligger, utan skadan är att anses såsom uppkommen af våda, synes mig giltig rättsgrund saknas för utsträckande af ansvarigheten till hundens vårdare.

Slutligen har inom högsta domstolen anmärkts, att formen för den ifrågasatta lagstiftningen så till vida vore mindre lämplig, som förslaget icke tydligt angåfve hvad af de i rubriken omförmälda äldre bestämmelser skulle komma att upphävas, ändras eller kvarstå oförändradt, utan i sådant afseende endast hänvisar till en jemförelse mellan samma lagrum och den föreslagna lagtexten. Villigt må härutinnan medgifvas, att det i formelt afseende skulle hafva varit lämpligast, att, på sätt en ledamot i högsta domstolen uttryckligen förordat, lagförslaget och de §§, detsamma afser att ändra, sammanförts till ett helt, som inpassats i nuvarande 22 kap. byggningsbalken, men en dylik omredigering af nämnda §§ synes mig svårigen kunna ske utan att öfriga delar af kapitlet samtidigt underkastas revision; och vanskligt är att på förhand med säkerhet afgöra, huru vida ej en revision af kapitlet i

dess helhet i sin ordning måste föranleda hvarjehanda andra ändringar i den gällande lagstiftningen. Vid sådant förhållande torde kunna försvaras, att förslaget, i öfverensstämmelse med hvad flera gånger tillförne i liknande fall skett, erhållit formen af en fristående lag, i hvars ingress allenast förklarats att hvad mot förslaget funnes stridande upphäfdes.

På grund af det anförda hemställer jag i underdånighet, att förslaget med de af mig här ofvan berörda ändringar måtte, jemlikt 87 § regeringsformen, för Riksdagen till antagande föreläggas.»

Justitieråden Herslow och Claëson åberopade hvad de vid förslagets granskning i högsta domstolen yttrat i de delar, hvori det nu framlagda förslaget afveke från de af justitieråden uttalade åsigter.

Statsrådets öfriga ledamöter tillstyrkte bifall till departementschefens hemställan.

Hvad departementschefen sålunda hemställt tacktes Hans Maj:st Konungen i nåder bifalla; och skulle proposition till Riksdagen aflåtas af det innehåll bilagan litt. F. vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

C. P. Hagbergh.
